

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ
ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΜΟΥ

[Τὰς ἡμέρας αὐτὰς εἶχαμε τὴν εὐτυχία ν' ἀνακαλύψωμε σὲ κάποιον παλαιοβιβλιοπωλεῖο τὴν πρώτην ποιητικὴν συλλογὴν ποῦ ἐξέδωσε στὴν Κων/πολὶ τὸ 1873 ὁ ἀλησμόνητος ποιητὴς Γεώργιος Βιζυηνός. Φέρει τὸν τίτλον «Ποιητικὰ Πρωτόδικα». Ἀπὸ τὴν σπανιστάτην αὐτὴν συλλογὴν ἀναδημοσιεύσαμε τὸ κάτωθι ποίημα :]

Σὺντα πατέρα ! χαραγὴν
τὸν οὐρανὸ χροσώνει,
κι' ὄλη ξυπνὴ ἡ μαυρὴ γῆ.
Σὺντα καὶ σὺ μὲ τὴν αὐγὴν
ν' ἀκούσωμε τ' ἀρόδιν.

Με τὴ μητέρα μὰ ψυχὴ
σὲ κάθε τέτοια ὄρα,
πετούστε σιτὴν προσευχὴ.
Τὸ σῆματό μασ ἀντῆχει.
Γιατὶ κοιμᾶσαι τώρα ;

Εἶναι τὸ δνειρο μακρὸ
ποῦ βλέπει αὐτὸ πέρα ;
Κοιμήθηκες, κι' ἤμουν μικρὸ,
κι' ὦς νὰ τελειώσῃ τὸ πικρὸ,
ἐτρόνευρα, πατέρα !

Σὺντα νὰ ἴδῃς. Χλωμὴ γοργά,
ἢ δόλια μας μητέρα !
Καὶ τὴ φτωχὴ μας τὴν γαϊά
Κεὶ κάτω, στὴ γλωρῆ βαϊά...
τὴν θάναμα μὰ μέρα !

Πές μου, πατέρα, τὸ χωριὸ
ποῦ πᾶν οἱ πεθαμένοι
'μποροῦ νὰ πάγω νὰ τὸ δωῶ ;
Ἀπὸ λουλουδάκια, μόνον δυὸ,
νὰ πάρω στὴν καὺμμένη !

Με εἶπαν—εἶναι ζωφορῆ
ἢ νύχτα πῶχον σκέπη—
Μὰ γὺς τῆς ἐβαλα χερεὶ
Στὴν δεξιὰ τὴν χροεορῆ.
Τ' ἀνάφτει καὶ μὲ βλέπει

Θυμᾶσαι ; Μ' ἐκλεψες φιλι
μὰ μέρα παιγνιδιῶν,
καὶ μ' εἶπες—'Αφτερο πουλι,
χρειάζεσαι μακρὸ πολὺ
νὰ γίνῃς παλληκαροῖ—.

Ἡρῶ δ' καιρός. Νᾶσαι τραοὶ !
Ἄμ' με καλὲ πατέρα,
Σοῦ 'τρόνευρα μὰ... ὄρρανο !
Στὸ ὄρομο ποὶ σὺντα περῶν,
μὲ εἶπανε μὰ μέρα.

— Περγὴ τὸ δόλιο τ' ὄρρανο
— Ἰν γνώριος πατέρα !
— Τὸν ἔχουσε τριῶ χρονῶ !
— Μοιάζει σὲν ἔρημο περῶν !
— Ἄς τὸ χαρῆ ἢ μητέρα !

Πές μου πατέρα, τὴν αὐγὴ,
'ποῦ καίει τὸ λιβάνι
ἢ μάνα καὶ μοιρολογεῖ,
'Ἡ μυρωδιά περῶν τὴ γῆ ;
Μπορεῖ νὰ σὲ ζεσταῖν ;

Τὸ βροδὺν πῶσοχαμὶ γοργὸ
κι' ἀνάφτω τὸ κανδύλι
τὸ ξέρεις ποῦ τ' ἀνάφτω γ'οῦ ;
Σὺντα, πατέρα, θὰ καγῶ,
σὰ λυγαριοῦ φτυγῆ !

Με φώναζες νὰ κοιμηθῶ
στὸ σπλαγκτικὸ πλευρὸ σου.
— 'Ελα μικρὸ νὰ ζεσταθῶ.
Κ' ἐγὼ πετοῦσα νὰ χωθῶ
στὸν κόρφο τὸ γλυκὸ σου.

Τώρα πατέρα στὴν πικρὴ
τὴ γῆ τὴ χροιομένη,
στὴν κρούα κλίνῃ τὴ μικρῆ,
σ' αὐτὴ τὴν νύχτα τὴ μακρῆ,
πές μου ποῖς σὲ ζεσταίνει ;

Θέλειτε ἐγὼ ν' ἀποκριθῶ ;
Κανεῖς, καμῖν ἡμέρα !
Μὰ ἤρθε γ'οῦ πιά νὰ χωθῶ
Στὸν κόρφο σου νὰ κοιμηθῶ,
νᾶσαι ζεστός, πατέρα.

Γ. Βιζυηνός

Το ε. Ζήτημα ἤρθε πάλι στὸ Συμβούλιον καὶ ὁ Λόντος πῆρε τὸ μέρος τοῦ Ὁθωνος.

— Κανεῖς, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ βροῖσῃ τὸ Βασιλεῖα ! εἶπε μὲ πετοῖμα.

Ἄ καυρὸς ἄναγρ. Ὁ Σπυρομήλιος σέριε τὸ σπαθὶ καὶ φρονάζει.
— Σὲ περῶνὰ πέρα γὰ πέρα ! Τί ; δικηγόρος τοῦ Βασιλέως θὰ γίνῃς ἐναντίον τοῦ Ἐθνος ; !

Μπήκανε στὴ μέση οἱ ἄλλοι καὶ τοὺς χόρισαν. Ὁ Ὁθων τὰ ἐμαθε γογγῶρα δὲ αὐτὰ καὶ ὑπέγραψε ἀναστενάζοντας δύο ἀκόμη διατάγματα. Μὲ τὸ πρῶτο ἀνεγνώριζε τὸν ἡμέραν τῆς 3ης Σεπτεμβρίου ὡς ἡμέραν ἀριστεύσεως τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν κλιτῶν τῆς πρωτεύουσας καὶ ἀπάντων τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὰ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην προαχθέντα καὶ διέταξε ν' ἀπονεμηθῇ σὲ δλοὺς αὐδερένιο ἀριετιοῦ ποῦ νὰ ἔχῃ ἀπὸ τὴ μὴ ὄμη τὴν ἐπιγραφὴν «3 Σεπτεμβρίου 1843» καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη «Συνταγματικὸς Ὁθόνος». Τὸ ἀριετιο αὐτὸ θὰ κρεμόταν ἀπὸ κόκκινη ταινία. Μὲ τὸ δεύτερο διατάγμα «ὁ Βασιλεὺς ἀπένευε τὰς εὐχαριστίας του» πρὸς τὸν Διοικητὴν τῆς Θεσσαρίας συνταγματάρχην Δημ. Καλλέργη, ὁ ὁποῖος στίς 11 Σεπτεμβρίου διορίστηκε Στρατιωτικὸς διοικητὴς Ἀθηνῶν, πρὸς τὸν Πρόεδρο τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Ἀθηνῶν, συνταγματάρχην Ἰω. Μακρυγιάννη καὶ λοιποὺς ἀνωτέρους καὶ κατωτέρους ἀξιωματικούς.

Ἀπὸν ἐδαθάστηκαν στὸ Λαὸ καὶ τὰ διατάγματα αὐτὰ στίς 3 μ. μ. τῆς 7' Σεπτεμβρίου, ὁ Στρατὸς ἔκανε παρέλαια πρὸ τῶν Ἀνακτόρων μὲ τὴ μονοικί, ἐπὶ κεφαλῆς. Ὁ Ὁθων καὶ ἡ Ἀμαλία, περιτομιζόμενοι ἀπὸ τοὺς αὐλοῦσους, ἦταν στὸν ἐξώστη καὶ παρακολουθοῦσαν τὸ θέαμα. Στρατὸς καὶ Λαὸς ἐφώναζαν.

Ζήτην ὁ συνταγματικὸς Βασιλεὺς Ὁθων ὁ Δ' Ἀργότερα ἢ νέα Κυβέρνησις ἐβγαλοῖ προκορνεῖ στὸν Ἑλληνικὸ Λαὸ καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἢ «Ἀθῆνᾶ», δ «Ἀλὼν» καὶ ἢ ἄλλες ἐφημεριδὲς ἐπαγγυροῖσαν τὸ γεγονός.

ΔΙΓ' ΑΠ ΟΔΑ
ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ περὶ φυσικὴ στάσις τοῦ Ἑβραίου. Ὁ Βιλλιὲ ντὲ Λιλλ Ἄ-δὴμ καὶ αἱ Κρατομησίαι. Πῶς θάρπρεπε νὰ ἀποκεφαλιζωνται οἱ καταδίκιοι. Ὁ Ἐρεντιὰ ποῦ... δὲν δικαιολογεῖ τοὺς συναδέλφους του! Ὁ εἰλικρινὴς γιατρός. Ἡ θάρρη ἢ θὰ γίνω καλά.

Κάποιος ζωγράφος ἐτοιμάζει τὸ πορτραῖτο ἐνὸς δανειστοῦ τοῦ περιφρῶ-
μον τοκογλύφου Ἑβραίου.
— Ἰν μοῦ λές, τὸν ἐρωτᾷ ὁ τοκογλύφος, πῶς νὰ τοποθετήσω τὴ χέ-
ρια μου γιὰ νὰ λάβω μὰ φυσικὴ στάση ;... Νὰ τὰ βάλω στίς τσέπες μου ;...
— Ὁχι ; στίς...δικές μου ! ἀπαντᾷ ὁ ζωγράφος.

Μετὰ τὴν λαοικὴν ἐξέταση.
— Ὁ ἀσθενὴς, ἀφοῦ τὸν ἀκροάσθηκεν ὁ γιατρός του, τὸν ἐρωτᾷ δειλὰ:
— Νομίζεις, γιατρέ, πῶς θὰ μπορῶ να ζήσω ἔκατο χρόνια ;
— Πόσον ἐτῶν εἶσθε τώρα ;
— Πενήντα.
— Πίνετε ;
— Ὁχι.
— Καπνίζετε ;
— Παίξετε τυχερὰ παιγνίδια ;
— Ὁχι.
— Ἔχετε τίποτε ἄλλα ἐλαττώματα.
— Ὁχι.
— Ἀμ' τότε...γιατὶ θέλετε νὰ ζήσετε ἔκατο χρόνια ;

Ὁ γνωστός διηγηματογράφος Βιλλιὲ-ντὲ-Λιλλ-Ἀντὰν, ἐπρότεινε κά-
ποτε, ὅπως αἱ κροατομησίαι γίνωνται κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον :
'ἢν στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ καταδίκιος θ' ἀνεβαίνει πάνω στὸ κροίω-
μα καὶ ὁ δήμιος θὰ τοῦ τοποθετῇ καταταλλῆλως τὸ κεφάλι, νὰ ἐμφανί-
ζεται ἑσπρικὰ ἕνας στρατοῦντος κομίζων ἕνα φάκελλο σφραγισμένον μὲ βου-
λοκέοι. Ὁ δήμιος τότε νὰ παρῇ μὲ ἐπισημότητα τὸν φάκελλο, νὰ τὸν ἀνοίξῃ, καὶ νὰ λῆ στὸν κρατάδιο : — «Σοῦ δόθηκε χάρις!» Ἀμέσως δὲ
νὰ τραβᾷ τὸ σχοινί τῆς τρομερῆς λεπίδας καὶ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃ...
«Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, συνετέραςε ὁ Βιλλιὲ-ντὲ-Λιλλ-Ἀντὰν, θὰ
ἀπὶθνησκον ὁ καταδίκιος...χαρούμενος καί...ἐπιζῶν !

Μὰ μέρα, σὲ κάποιον Φιλολογικὸν σαλόνι, συζητοῦσαν γιὰ τὴν «Ἀφρο-
δίτη», τὸ γνωστὸ μυθιστόρημα τοῦ Πέκο Λουῆς. Ὁ Ἀντὸν ντὲ Ρενιὲ, ὁ
ὁποῖος συμμετεῖχε τῆς συζητήσεως, ἐξεδήλωνεν ἀπερίφραστο τὸν θαυμα-
σμοῦ του γιὰ τὸ μυθιστόρημα αὐτό.

Ἡ «Ἀφροδίτη» εἶπε εἶνε τὸ καλλίτερον μυθιστόρημα ἀπ' ὅσα ἔχει
παρουσιάσει ἡ γαλλικὴ λογοτεχνία τὰ τελευταῖα πνήντα χρόνια !
Ὁ μυθιστοριογράφος Ἐρδιέ, δυνασοεστηθὲς ἀπὸ τοὺς ὑπεροβολικοὺς
ἐπαίνοους τοῦ Ρενιὲ γιὰ τὸν Λουῆς, φιλολογικὸ του ἀντίζηλο, σκώδηκε
κ' ἐφρυε ἀπὸ τὴν αἰδοῦσα.

Ὁ ποιητὴς Ἐρεντιὰ τότε, ὁ ὁποῖος εἶχε παρενρεθῆ στὴ σκηνὴ εἶπε :
— Αὐτοῖ οἱ μυθιστορογράφοι, τέλος πάντων, εἶνε τρομεροὶ !...δὲν
μποροῦν νὰ κούουσιν νὰ ἐπαινοῦν ἕνα μυθιστόρημα, χωρὶς νὰ πειραχθοῦν...
Ἐντροῦν νὰ κακολογοῦν δ' α' τὰ ἔργα τῶν συναδέλφων τους...

— Μὰ αὐτὸς ὁ Λουῆς, εἶπε κάποιος δὲν ἔχει γράψει, θαρῶν καὶ
ποιήματα ;
— Ναι, ἀπήγησεν ὁ Ἐρεντιὰ. Καλλίτερον θάταν ὁμως νὰ μὴν εἶχε
γράψει... Οἱ στίχοι του εἶνε δλοῖ... γὰ πέταμα !

Ἐνα αὐτοκίνητον «ἀπὸ γυτήρος ἐλαῖνον», ἔπρεσ πάνω σὲ μὰ κυρία
καὶ τὴν τραυματίσθαι θανασίμος. Οἱ δαβάται τὴν μεταφέρουν στὸ πληρο-
στερο φαρμακεῖο καὶ φρονάζουν ἕνα γιατρό. Ὁλοπον κᾶροθ δμοῦς αὐτοῦ,
ἢ τραυματισθεῖσα ἔχει ἐκπνεῖσει.

— Ἄ, γιατρέ, λέει τότε κάποιος, ἂν ἐρχόσαστε λίγο κροῖτετρα...
— Καὶ ὁ νεαρός Ἀσκληπιάδης, ἀφέλεστατα :
— Μήπω ; θὰ μποροῦσα νὰ κάμω τίποτα...περισσότερο ;...

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἐξυπνοτέρους γάλλους χροιογράφους πηγαίνει σ' ἕνα
γιατρό, γιὰ νὰ ἐξετασθῇ. Ὁ γιατρός ἐξήταζε αὐτὴ τὴν οἰκίαν κάποιον ἄλ-
λων ἀσθενῆ, καὶ ὁ δημοσιογράφος ἀναγκάζεται νὰ περιμένῃ ἐπὶ πολλὴ ὄρα
στὴν αἰδοῦσα τῆς ἀναμονῆς.
Στὸ τέλος, γάνει τὴν ὑπομονὴν του καὶ φρονάζει τὸν ὄνηρέτη.
— Ἄκουσε δῶ, τοῦ λέει, νὰ πᾶς νὰ πῆς στὸν κύριό σου πῶς ἂν δὲν
μ' ἐξετάσῃ σὲ πέντε λεπτὰ τῆς ὄρας, θὰ...γίνω καλά !.